

גיליון 2696 | י"ב בתשרי תשע"ו | 25.9.2015

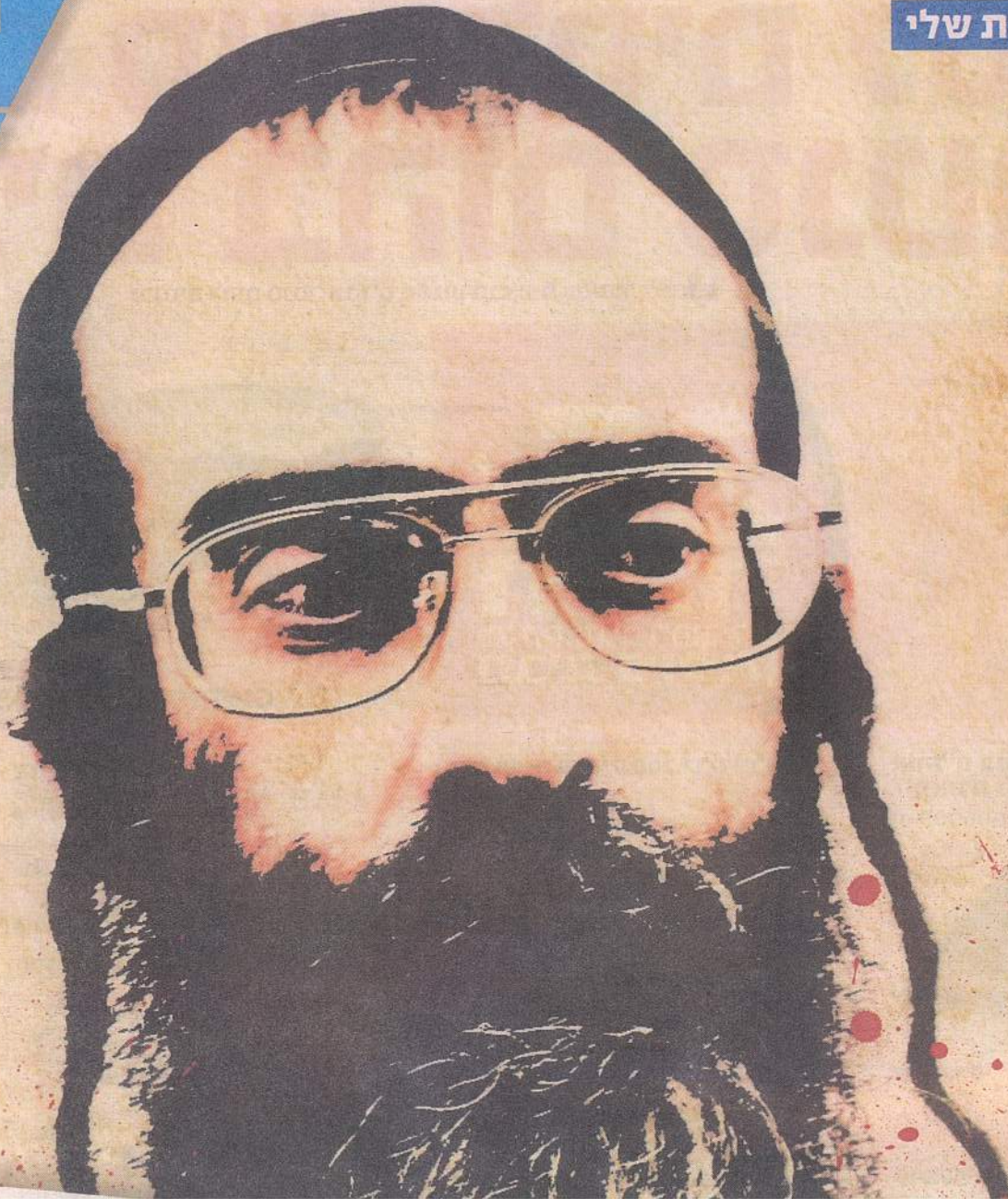
ימים

אלכסה
אוריזינו
68 <

ידיעות אחרונות

בלב ובנפש

תרומת הלב שאיחדה
בין משפחה יהודית
למוסלמית < 52

הסרגדיה היוונית שלי

הטור החדש של
מאור זגורי < 30

מבחן הבגרות של דוראלה
24 <

שליסל, הסיפור האמיתי

הוא היה תלמיד ישיבה מצטיין, בעל משפחה מסור ותואר על ידי מכריו כ"עדין נפש", אבל לפני עשור ניסה לרצוח הומוסקסואל בחמת זעם. כמה ימים לאחר שחגג מול הכותל את שחרורו - הוא לקח סכין ויצא לעוד מסע קטל, שהסתיים במותה של שירה בנקי בת ה־16 ובפציעת שישה צעירים נוספים. **רק שאלה אחת נותרה פתוחה: למה?**
< חודשיים אחרי מצעד הגאווה המדמם בירושלים - תיק ישי שליסל נפתח

| אמיר שואן < 32 |

וגם:
השאלות הקשות
על אופן
פינוי הפצועים

"כל ארוחת חג מזכירה לנו את שלי, את הבגדים הלבנים והיפים שלה, את הצחוק, את הריח המיוחד שלה. והגעגועים הורסים, הורגים" < אחרי שרוצח בתם הורשע - ההורים של שלי דדון מדברים > שרי מקובר-בליקוב < 42

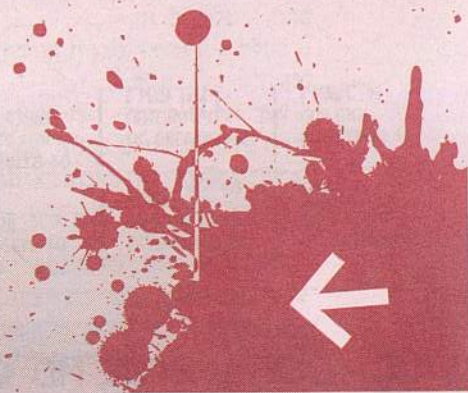

+ אמיר שואן

צופו של סל

חודשיים אחרי שמצעד הנואנים

חודשיים אחרי שמצעד הגאווה בירושלים הפך לזירת רצח ופצועים
מדממים, יצא אמיר שואן **בעקבות חידת ישי שליטל:** מה גרם לבחור ישיבה
ואיש משפחה, שחבריו מתארים כ"אמיתי, ישר ומתון" - לקחת סכין ולצאת
לדקור צעירים שצעדו למען חופש וסובלנות? מסע שמתחיל בילד קטן
וסקרו במושב ליד גדרה; עובר דרך הקורבן הראשון של שליטל מלפני עשור,
הומוסקסואל שמאז **התקרב לדת והפך לפעיל ימין;** ומגיע עד
סעודת ההודיה שנערכה לכבוד שליטל מול הכותל עם שחרורו מהכלא,
ימים אחדים לפני ששוב יצא לתקוף - **ולשאלות קשות שעולות מהליך פינוי**
הפצועים. יכול להיות שהדוקר הבא, כך מזהירים מרואיינים בכתבה, כבר
מסתובב שם בחוץ. **תיק שליטל נפתח - הסיפור המלא**

ישי שליסל בעת
הארכת מעצרו לפני
כחודשיים. אחד
ממקורביו: "אני
חושש שיש עוד כמה
ישיים כאלו, שרק אין
להם אומץ לעשות
את המעשה"

2005

ישי שליסל בבית המשפט,
אחרי מצעד הגאווה. "טראומה
זה דבר שיושב עליך כמו שד"

2015

ישי שליסל נעצר במצעד
הגאווה. "הוא היה שקט. לא
כעס, לא דיבר"

שבועיים עברו מסעודת ההודיה, וישי שליסל חזר על ה"טעות" ודקר שוב במצעד הגאווה שנערך לפני חודשיים בירושלים. הפעם הוא קטף את חייה של שירה בנקי ז'ל ופצע שישה אחרים. כתב האישום שהוגש נגד שליסל ברור: מדינת ישראל מאשימה אותו ברצח, בשישה ניסיונות רצח ובפציעה בנסיבות מחמירות. כדרכם של כותבי אישום, הוא מפרט עובדות ונתונים יבשים: מהיכן הביא שליסל את הסכין, כיצד הסתיר אותה, מאיזה רחוב הצטרף לצועדים וכך הלאה. אבל הוא לא מפור את המסתורין שאופף את רמותו החידתית של שליסל, והוא בוודאי לא עונה על השאלה הגדולה מכל: מדוע? בשבועות האחרונים יצאנו למסע בעקבות חייו של ישי שליסל ונתיב הדמים שהותיר אחריו. מציאנו שמדובר באדם מורכב, אדוק ומתורחם, לא בדיוק "העשב השוטה" כפי שגורמים שונים מיהרו להציגו. בדרך פגשנו בין השאר את אדם רוסו, הקורבן הראשון של שליסל במצעד הגאווה ב-2005, וגילינו שהוא עצמו התקרב לדת: התחזקנו אחר תקופת מאסרו של שליסל; ונתקלנו בשאלות לא פשוטות לגבי אופן הפיגוע והטיפול בפצועים בשטח (ראו מסגרת). מה שבטוח הוא שגם היום, אחרי רוח המחל המשתרית, אין ודאות שלרשויות יש את היכולת לאתר בזמן את השליסל הבא, מי שבשם דת או אידיאולוגיה כלשהי יחליט לצאת ולעשות דין לעצמו.

"הכי נוח לצייר אותו בשחור ולבן", אומר השבוע עו"ד אוהיו, "אבל אם רוצים להיכנס לקופסה שלו, צריך לצאת מהרבה קופסאות. מבחינתו האישית, הוא פועל מהמניעים הכי טהורים שיש. אבל אם באמת רוצים לדרת לשרש העניין, אז זה רק מטעם אחד, ואני אומר לך אותו בכנות: אין לו רב שהוא שומע לו. יש לו ספקות לגבי המניעים של קבוצות רבנים, והוא לא משייך את עצמו לשום זרם. יש לו רק את הספרים ואת הקדוש ברוך הוא. הרי אם הוא היה שומע לרב, כל רב היה אומר לו שהמעשה הוא אסור, נקודה. מבלי שמתווכחים על הטומאה שיש במצעד הזה."

**אדם רוסו, על הרגע
ששמע שליסל
תקף שנית:**

**"הייתי בשוק מוחלט
שזה שוב שליסל, לא
האמנתי שהוא יעז
לעשות את זה עוד
פעם. חשבתי שהוא בן
אדם בודד, עלוב כזה.
חשבתי שהוא פשוט
ייצא מהכלא ויחיה
חיים בודדים, עלובים.
לא ידעתי שהוא רואה
את עצמו כשליח מסור
ובמסע. אחרי הדקירות
לפני חודשיים הכל
חזר אליי, הסיוטים
חזרו, חלומות על
אבחות סכין"**

כמוכן אכבד את בקשתם. האירוע הזה היה כדי להגיד לו: 'תודה לאל שהשתחררת סוף-סוף, כיוון שהוא עצמו לא עשה דבר כדי להשתחרר'. לא נראה לך מוזר לעשות הציגה כזו למישהו שהורשע בניסיון רצח?

"אף אחד שם לא שיבח את המעשה שלו. מצד שני, היה ברור לכולם שהוא לא פועל מתוך שנאה, אלא מתוך טעות. אני מגנה את המהלך של ישי, אבל בשביל זה לא צריך לעקם את הדברים. לדעתי, זה מצעד שכל כולו תרעבה. איך אפשר להציג את זה אחרת? תועבה ברמה החמורה."

מתעלם ממה שעשו הצועדים במצעד". עשר שנים חלפו, שליסל ריצה את עונשו והשתחרר מהכלא, והולצברג לא שכה ב-16 ביולי השנה, יום חמישי, הגיעו עשרות מוז' מנים לתגוג את שחרורו של שליסל ב"אולם שמחה", בסעודת הודיה מיוחדת שאורגנה למענו ופרטיה נחשפים כאן לראשונה. הולצברג אומר השבוע כי היה משוכנע ששליסל יתקן את דרכיו, וכי "מעולם לא התאכזבתי מאדם כפי שהתאכזבתי מישי" (ראו מסגרת).

אחד מאורחי הכבוד בסעודה היה עורך הדין אשר אוהיו, ללא ספק האיש הקרוב ביותר לשליסל בעשור האחרון. "נאמרו שם דברי תורה, גם על ידי ישי וגם על ידי אחרים", משחזר אוהיו. "הנוכחים שם היו מעדיפים שלא להזדהות, ואני

"זה נראה רע"

האם היו כשלים בפינוי הפצועים המצעד?

רבות נכתב על מחל המעשה, שלא מנעה את הגעתו של ישי שליסל למצעד הגאווה. אולם עדויות שהגיעו למערכת "ידיעות אחרונות" מעלות את החשש שגם בנושא פינוי הפצועים והטיפול בהם בשטח היו כשלים. שלושה עדים, שהיו מטרים ספורים משיירה בנקי ז'ל, טענו בפנינו כי למרות חומרת הפציעה, היא דווקא לא הייתה הראשונה שפונתה. ערו צדקיהו, שעמד לידה, מספר: "היא דיממה, אני לא מומחה, אבל זה נראה רע מיד. אבל האמבולנס הראשון הגיע מלמטה, הגיע קרוב אלינו. הייתה המולה והוא פשוט ניגש לפצוע הראשון שנקרה בדרכו. בשלב הזה צעקתי לו: עזוב אותו, לך אליה. אבל הוא פינה את הפצוע היותר קל. היא שכבה שלושה ארבעה מטרים מהאמבולנס והוא לא לקח אותה. אני לא מאשים, אבל זה מה שהיה". כמה דקות לאחר האמבולנס הגיעה ניידת טיפול נמרץ לזירה, אלא שגם היא ניגשה לפצוע אחר. אחד הגורמים הטיפוליים שהיה במקום: "תלשתי את הצוות של נט"ן מאיזה פצוע קל שלכאורה נראה רע, אבל רצתי אליהם, ביקשתי מהם שיפנו אותה".

על פי העדויות, מרגע הדיווח חלפו שמונה דקות עד שצוות מקצועי הגיע לבנקי. בזמן הזה טיפלו בה אורחים, כפי שעולה מעדותו של חנוך זלינגר, פרמדיק של ניידת טיפול נמרץ שהיה הגורם הטיפול המקצועי הראשון שהגיע אליה: "מצאנו שם אורחים שמטפלים בה. את רוב הרם היא איבדה לפני שהגענו, בהתייאה שעשו לה. בתוך דקה העלינו אותה לנט"ן ויצאנו משם".

"הכוונות של האורחים היו טובות", אמר לנו גורם טיפולי שהיה בזירה. "ברור שאף אחד לא התכוון לפגוע, אבל בפועל עשו לה עיסויים בזמן שהיה לה דופק, זו טעות גדולה וזה גרם לאובדן דם מואץ. אנחנו קוראים לציבור לא לטפל בפצועים בלי הכשרה".

מומדי נמסר בתגובה: "מדובר בטענות מופרכות. צוותי מד"א שאיבטחו רפואית את המצעד ונכחו בשטח פעלו ללא כל דופי. הצוותים איתרו בתוך ההמון שישה פצועים. כלל הפצועים טופלו באופן מידי וקיבלו טיפול רפואי מהיר ומקצועי. כך גם שירה בנקי ז'ל, אשר פונתה לבית החולים בתוך עשר דקות מתחילת האירוע, וזאת לאחר שקיבלה טיפול ראשוני בשטח".

2005

אדם רוטו, לאחר הפציעה.
"הרגשתי שנחל עליי דם,
כמו מים שנשפכים"

נראה אם הכל בסדר. ואז הר-
גשתי שנחל עליי דם. כמו מים
שנשפכים. הסתכלתי על עצמי וראיתי חתך
בד, כל הדרך עד העצם. בחזה הפציעה הייתה
יותר שטחית, כי היד בלמה. לקח לאמבולנס
זמן להגיע והרגשתי איך דפיקות הלב שלי
מוציאות את הדם עם כל דפיקה.

הדפיקות של שליסל הותירו את רוטו נכה.
בידו הפגועה הוא אינו יכול להזיז את אצבעותיו
בנפרד, אלא רק את כולן כמקשה אחת. רוטו
מספר כי פגיעה לא פחות קשה ספגה נפשו:
"בימים שאחרי, כל הזמן עברה לי בראש המח-
שבה שהנה, יבוא חרדי נוסף ויסיים את העבודה,
שסימנו אותי. לא ראיתי את עצמי חוזר להרגיש
בטוח בירושלים. דוגמה אחת מיני רבות הייתה
כשיום אחד דפק על הדלת שלי חרדי, מאלה
שרוצים תרומות ודברים כאלה. הסתכלתי מה-
חלון, ראיתי חרדי, ועד היום אני לא יכול לשכוח
איך צנח לי הלב. חשבתי שאני רואה טרוריסט.
טראומה זה דבר שיושב כמו שר שמטיל צל על
כל דבר שקורה לך בחיים."

המדינה העניקה לך טיפול?

"לא. המדינה לא העניקה לי כלום. אפילו
את הפיצויים שנפטקו לי הם לא טרחו לגבות
משליסל, ולפני שש שנים אפילו החלטתי
לתבוע את המשטרה (ראו מסגרת)."

אז מי טיפל בך?

"בעיקר אני. דאגתי לא להיות קבור יותר מדי
בבית, למרות שזה היה הרצון. לאט לאט ניסיתי
ללכת למקומות שיש בהם יותר חרדים, במנות
קטנות. למשל, לסופרמר-
קט שיש בו חרדים."

השנים חלפו ורוטו
עצמו החל להתקרב לדת.
"לקח לי הרבה שנים לה-
בין שהחברה החרדית זה
לט יומי מחלחל ומרע

עושה כדי שהיום הזה יגיע?"; על בוזי הרצוג:
"שמאלנות היא תוצר של לפחות אחד מהר-
ברים הבאים: בורות קשה, רפיון שכל, בעיה
נפשית"; ועל פוליטיקאים אמריקאים, בהם
ג'ון מקיין, שתמכו בהסכם של ארצות-הברית
עם איראן: "שיישרפו באש הגיהנום".

איך חבריך החדשים מקבלים את העובדה
שאתה הומוסקסואל?

"אני פעיל בחוגים עם אנשים מאוד רתיים
ולא זיהיתי אפילו סלידה. מה שיפה באנשים
ששייכים למחנה הזה, שמושמן בתקשורת
הרבה, זה שאתה גם לא מקבל יחס מיוחד הפוך.
לא ראיתי אף אחד שחושב שראוי לעשות פר-
צוף על זה שאני הומו, אבל גם לא ראיתי אף
אחד שמנסה להראות כמה זה מיוחד וכמה הוא
מזדהה איתי. פשוט ממשיכים להתייחס אליך
רגיל, לפי מי שאתה ומה האיכויות שלך."

לפרנסתו עובד רוטו כמאמן כושר
באוניברסיטה העברית, שם הוא גם לומד מת-
מטיקה בהצטיינות. לפני חודשיים, תוך שהוא
מסביר למתאמנים איך לבצע תרגילים, החלו
לזרום הסמטים. "כל אחד רוצה להיות הראשון
שמבשר לך", הוא נזכר. "קיבלתי מיליון חוד-
עות, מיילים ושיחות. כמעט אין עיתונאי בארץ
שלא ניסה ליצור איתי קשר. החלטתי להתנ-
תק, הקפאתי את הפייסבוק. לא רציתי להישאב
לתוך הסאגה הזו שוב."

למה החלטת לדבר עכשיו?

"כי דברים שקעו. כשזה קרה חשתי תחושת
מתנק. הייתי בשוק מוחלט שזה שוב שליסל, לא
האמנתי שהוא יעז לעשות
את זה עוד פעם. חשבתי
שהוא בן אדם בודד, עלוב
כזה. חשבתי שהוא פשוט
ייצא מהכלא ויחיה חיים
בודדים, עלובים. לא יד-
עתי שהוא רוצה את טעמו

בחג השבועות 2006,
כששליסל היה בכלא
ניצן, הוקרן בערוץ 1

השאלה היא אם הוא לבד.
"אני חושש מאוד שיש הוא לא יחיד. זאת
אומרת, שיש עוד כמה ישיים כאלו, שרק אין
להם אומץ לעשות את המעשה, שגם הם לא
שואלים את עצמם אם זה נכון

השאלה היא אם הוא לבד.

"אני חושש מאוד שיש הוא לא יחיד. זאת אומרת, שיש עוד כמה ישיים כאלו, שרק אין להם אומץ לעשות את המעשה, שגם הם לא שומעים לרבנים. אסור שזה יקרה, כי זה לא עושה קידוש השם כמו שיש חושב, אני חושב שזה עושה ההפך. צריך למנוע את הדבר הזה וכולם צריכים לעשות חשבון נפש. כולם, כולל מי שמתעקש לצעור."

"סיכוס מאוד נדיר"

אדם רוסו (28) הבין שהוא הומוסקסואל בגיל 12. "אנשים מאוד מסובכים עם המיניות שלהם", הוא מספר מביתו בהתנחלות גבעון מזרח, הסמוכה לירושלים. "אנשים מדברים על סקאלות. אני לא נמצא על שום סקאלה, אני 100 אחוז הומו. בגיל 12 קלטתי שאני נמשך לגברים ובגיל 14 וחצי כבר יצאתי מהארון." על החיים בירושלים כהומוסקסואל הוא מספר: "בניגוד למה שמקובל לחשוב, רוב הירושלמים מקבלים את זה. אנחנו חיים בעיר מאוד סובלנית, עיר שאפשר ללכת בה יד ביד גבר עם גבר, כפי שהוכחתי לא מעט פעמים, ואני יכול להוכיח שוב."

מאז שהיה בן 16 רוסו פוקד את מצעד הגאווה בבירה. למצעד של 2005 הגיע מלווה בחברים וצעד בראשו, כשהוא מניף דגל גדול בצבעי הגאווה. "מה שקרה ב-2005 לפני המצעד לא היה דומה למצעדים הקודמים. כלי תקשורת חרדיים פירסמו מודעות של גינוי בכל מקום. הקואליציה בעירייה הייתה חרדית. אני הייתי תמים באותה תקופה, חשבתי שמדובר בצעידה מנומנמת. היום אני מבין שהמלחמה התחילה עוד קודם."

"פתאום, משום מקום, הרגשתי שהולמים בי כמה מכות כאלו חזקות. ראיתי שמדובר באדם חרדי ושהוא מניף את ידו מלמעלה למטה. הוא כיוון לחזה ואני הגנתי עם היר. התיישבתי על הרצפה, חשבתי, 'טוב, הריצו לי עכשיו, בוא

**בחג השבועות 2006,
כששליסל היה בכלא
ניצן, הוקרן בערוץ 1
הסרט "באהבה אין
חוקים". גם בתאו של
שליסל צפו בסרט.
התגובה לא איחרה
לבוא: סצנות הסקס
בסרט עירערו את
שלוותו ושליסל ניפץ
את הטלוויזיה. אשר
אוחיון: "רצו להכעיס,
לא התחשבו בו,
הגביהו ווליום וסרט
בעייתי. הוא שבר
את הטלוויזיה, עבר
לבידוד ומשם לאגף
התורני בכלא איילון".
מלבד זאת, היה שליסל
אסיר ממושמע ושקט**

השנים חלפו ורוסו עצמו החל להתקרב לרת. "לקח לי הרבה שנים להבין שהחברה החרדית זה לא ישי שליסל, ושהיא לא מוציאה מתוכה רצח נות כוז' מטבעה. התחלתי לחבוש כיפה, אני לא נוסע בשבת ושומר כשרות, אבל לא כמו שמקובל לחשוב, אלא באופן דומה יותר לעדה הקראית."

יש פסיכולוגים שהיו אומרים: מדובר בתסמונת קלאסית של קורבן שמזדהה עם הפוגע בו.

"לדעתי, זה לא קשור למה שקרה במצעד הגאווה. הייתי אנטי-חרדי ותפיסות העולם שאימצתי היו התפתחות טבעית. למדתי וגיליתי יותר ויותר פרטים על סוגיות חשובות ואימצתי תפיסה פילוסופית ופוליטית שמ'תאימה לי. אין לי הפרעה פסיכולוגית ולא תסמונת סטוקהולם. כשאנשים רוצים לה'תחנף ולהתקרב למישהו שפגע בהם ממקום פייסני, זה נקרא שמאלנות. לא, אין לי את זה. אני מאוד אנטי-שמאלני."

מעבר לקרבה לרת, רוסו החל להתקרב למחנה הפוליטי של משה פייגלין, שאותו הוא מגדיר "נסיכי". רוסו: "כשהייתי בן 18 הייתי שמאלן, תנועת הגאווה מושכת אותך שמאלה. היום אני לחלוטין ימני, מעריך את אנשי הר הבית ואת פייגלין. אני מגדיר את עצמי ליברטן (תנועה פוסט-ליברלית שהתפתחה בארצות הברית בעשורים האחרונים - א"ש), אני פעיל פוליטי לכל דבר בתנועה הליברלית החדשה ופעיל בתנועת 'זהות' (של משה פייגלין - א"ש)."

רוסו פעיל ברשת החברתית בחוגים ימניים. על השליטה הפלסטינית בחברון הוא כתב: "חברון כבושה על ידי אנטישמים ניאוצ'אים. מתי נשחרר אותה מהם? ומה את/ה

שירה בנקי ז"ל

מחנק. הייתי בשוק מוחלט שזה שוב שליסל, לא האמנתי שהוא יעז לעשות את זה עוד פעם. חשבתי שהוא בן אדם בורד, עלוב כזה. חשבתי שהוא פשוט ייצא מהכלא ויחיה חיים בורדים, עלובים. לא ידעתי שהוא רואה את עצמו כשליח מסור ובמסע. אחרי הדקירות לפני חורשיים הכל חזר אליי, הסיוטים חזרו, חלומות על אבחות סכין. באחד החלומות חלמתי ששמים לי בדואר ציורים כאלו, מסרים שעוד מדים לרצוח אותי."

מה אתה מרגיש היום?

"אני לא יודע איך לומר

את זה בצורה שלא תישמע חסרת רגישות, חס וחלילה, אבל אחרי הכל, אחרי הרצח ואחרי כל הוועדה שקרתה, זה לווה בהקלה, במובן הכי צר שלי, שהבן אדם הזה לא יהיה חופשי יותר. זה הצטרף לעובדה שאישה את מה שהבנתי עם השנים, וזה שהוא בן בורד, שהוא בן טיפוס מאוד נדיר בעדה החרדית. ברור שיש עוד כאלו שיש להם פוטנציאל לעשות את זה, אבל עובד דה שרק הוא עשה. אני גם מעריך את זה שהוא לא מבזבז זמן למערכת המשפט. הוא אומר: אני לא מכיר בזכות שלכם לשפוט אותי, בואו לא נשחק משחקים."

"הוא היה שונה"

ישי שליסל נולד ב-1975 במושב יסודות, לא הרחק מגדרה. הוריו, יוצאי זרם פועלי אגודת ישראל, תוארו על ידי מכרי המשפחה: "לי-ברלים, ציונים, מתונים בצורה בלתי רגילה". אביו מורה למתמטיקה, שלימד גם במסגרות שאינן חרדיות.

בילדותו היה שליסל תלמיד מצליח עם העדפה לחשבון, דקרוק ומקצועות קורש, וכילד וכנער נחשב חברותי ומקובל. בשעות הפנאי הרבה בקריאת ספרים, בעיקר ספרי קורש.

עו"ד אשר אוחיון.
 "אני חושש
 מאוד שיש
 הוא לא יחיד"

כשבגר הצטרף שליט לשיבת הר"ן (ע"ש הרב נחום משאדיק), בשכונת רמות בירושלים. מכריו מהישיבה מתארים אותו כאיש צנוע, שקט, שמעולם לא הראה גי' לויי אלימות. "כל רצונו היה להיטיב עם הזולת", טען חיים רוטשילד, שלמד עימו, בתצהיר שהוגש במשפטו של שליט ב-2005. "הוא איש אמיתי וישר, ומאוד מתון בכל התנהגותו. נזהר מאוד מלפ' גוע בדיבור רע כלשהו, הקפיד מאוד שלא לצער אף אדם. אף פעם לא ראיתי את ישי כועס או מתרגז. אדם עדין נפש".

מכריו מספרים ששליט היה מסתובב עם מחברת שבה כתב את זמני ההגעה והע' זיבה שלו את הישיבה, כדי שינכו משכרו את הדקות שאיחר. בישיבה עצמה ניהל שליט גמ"ח, שבמסגרתו נתן לכל מי שנ' צורך לכך בגדים יפים לרגל אירוע כלשהו - עניבות, חולצות לבנות וגרביים חרשים. כל זאת בעת שעליו נאמר כי היה לבוש כרישול, "בגדיו היו כמעט בלויים".

בגיל 22 נמצא לו שידוך והוא נשא לאישה צעירה חרדית אשר מבוגרת ממנו בשנה. בני הזוג הקימו משפחה, התגוררו בדירה במודיעין-עילית, ואשתו של שליט החלה לעבוד כנגנת.

במקביל ללימודיו החל שליט בשנת 1998 להתנדב בארגון "לב לאחים", אשר עוסק בהפצת תכנים דתיים. הוא החל לה' עביר שיעורי תורה במעלה-אדומים. יוסי מרקוביץ, שהיה אחראי עליו בארגון, טען בתצהירו: "הוא היה מגיע למעלה-אדומים ממודיעין-עילית וחזר לביתו רק לאחר חצות הלילה. הייתי מסיע אותו משכונת סנהדריה בירושלים למעלה-אדומים ובח' זרה. במהלך הנסיעה, כחצי שעה לכל כיוון, התמיד ישי ללמוד תורה. הוא הצטייד בפנס כיס ולמד תוך כדי נסיעה בשעות החשיכה". באותה שנה נפטר אביו של אשר אוחיון.

שרד, אני כבר יצאתי לתפילה, הייתי בטוח שהוא כבר לא מגיע. הבת שלי הייתה במשרד והיא הסבירה לו שאני בכיכר ציון ואיך לה' גיע. בדרך מהמשרד לכיכר ציון, ממש מתחת למשרד שלי, הוא ראה את המצעד. משהו, שגם העיד במשפט, נתן לו סכין ואמר לו, 'לדגל, תקרע לו את הדגל'. הוא הלך, קרע את הדגל, הניף את הסכין שם לעבר אנשים בסוג של טירוף, ובמקום הוא אומר, 'השם שלח אותי', כולו נסער, נרגש. אותו בחר שנתן לו את הסכין מספר שהוא רעד ממש".

איך הרגשת?

"זו הייתה הפתעה גמורה, כי לא היה בו שום צל של אלימות".

עו"ד אוחיון החליט לייצג את שליט ח'נם. הרכב השופטים בבית המשפט המ' חזוי בירושלים הרשיע את שליט בניסיון רצח וגזר את דינו ל-12 שנות מאסר. אוחיון החליט לערער וצייר את עו"ד ראובן בר חיים. כשאנחנו שואלים את עו"ד אוחיון אם גם עו"ד בר חיים עבר ח'נם הוא מספר

**אשר אוחיון, פרקליטו לשעבר של שליט ומקורבו:
 "אם רוצים להיכנס לקופסה של שליט, אם באמת רוצים
 לרדת לשורש העניין, אז זה רק מסיבה אחת: אין לו רב
 שהוא שומע לו. יש לו ספקות לגבי המניעים של קבוצות
 רבנים, והוא לא משייך את עצמו לשום זרם. הרי אם הוא
 היה שומע לרב, כל רב היה אומר לו שהמעשה הוא אסור,
 נקודה. שזו פשוט לא דרכה של תורה"**

שלא, אבל מסרב לספר מהיכן הגיע המי' מון: "מישהו רצה לעזור לישי בתיק הזה". בית המשפט העליון, בהרכב בראשותה של הנשיאה הנכבדת מרים נאור, המתיק את העונש לעשר שנות מאסר.

לאומיים שכואב להם מאדץ' ישראל, והוא היה שם חריג לחלוטין, על-מגזרי, בודד". לבר מפעילות נגד ההתנתקות שליט היה מעורב במחאות נוספות. כשהחלה המחאה בציבור החרדי נגד פאות טבעיות (שנחשבו

היהודי, הייתי אדם מאמין, אבל לא הייתי שומר מצוות. אחרי השיעור ההוא התפתח אצלי שיעור תורה בבית. היום אני אולי אחד האנשים הכי קרובים אליו, ותורה

היהודי, הייתי אדם מאמין, אבל לא הייתי שומר מצוות. אחרי השיעור ההוא התפתח אצלי שיעור תורה בבית. היום אני אולי אחד האנשים הכי קרובים אליו, ותורה לאל, גם נתן שיעורי תורה בעצמי".

שליסל החל להעביר שיעורי תורה גם במשרדו של עו"ד אוהיון, תוך שהוא מוותר על ארוחות הצהריים שלו בכולל, והשניים מצאו נושאים משותפים נוספים, בעיקר בתחום הפוליטי. עו"ד אוהיון: "הוא היה שונה. הוא בא איתי למשל לעצרות נגד הגירוש מגוש קטיף. אתה לא רואה שם חרדים, אתה רואה אנשים כמוני, דתיים-ממדיעין-עילית וחוזר לביתו רק לאחר חצות הלילה. הייתי מסיע אותו משכונת סנהדריה בירושלים למעלה-אדומים ובחזרה. במהלך הנסיעה, חצתי שעה לכל כיוון, התמיד ישי ללמוד תורה. הוא הצטייד בפנס כיס ולמד תוך כדי נסיעה בשעות החשיכה".

באותה שנה נפטר אביו של אשר אוהיון. אוהיון הוא מעורכי הדין הפליליים המוכרים בירושלים והסביבה, ובין מיוצגיו ג'ק טייטל, הרב מוטי אלון וסם מלכה, ראש הכנופייה הירושלמית. שליסל הגיע לביתו של אוהיון האב וביקש ללמד שיעור תורה בהתנדבות. כמעט מיד נרקמה בין עורך הדין ובין תלמיד הכולל ידידות. עו"ד אוהיון: "הוא היה המורה הראשון שלי. עד אז לא הייתי בתוך העולם הרוחני

שלא, אבל מסרב לספר מהיכן הגיע המירמון: "מישהו רצה לעזור לישי בתיק הזה". בית המשפט העליון, בהרכב בראשותה של הנשיאה הנכבדת מרים נאור, המתיק את העונש לעשר שנות מאסר.

"פחות מחצי בן אדם"

שליסל הגיע בתחילה לבית המעצר ניצן, שאליו מגיעים רוב האסירים כדי להתמין לבתי הכלא השונים. עו"ד אוהיון: "ניצן זה ממש סיר לחץ איום. אמרתי לו: ישי, אני פועל עכשיו להעביר אותך לכלא איילון. אז הוא אמר: אשר, עוזב, אני מעדיף שלא. לא רצה להגיד לי למה הוא לא רוצה לעבור. שבוע-שבועיים עברו, ואני אומר לו: תשמע, ישי, מה זאת אומרת? זה לא מתאים, מחללים שם שבת, איך אתה מסתדר? הוא אמר: יש כאן יהודים שבכל זאת צריכים אותי, ושמח, באיילון, באגף התורני, כולם ממילא אומרים דברי תורה. אתה מבין? על הדבר תורה שהוא יוכל לומר ליהודי אחד מעשר - כי כל היתר מנפנים אותו בשתי סטירות שלא יתקרב אליהם - על זה הוא נשאר שם".

אלא שהאידיליה לא נמשכה יותר מדי זמן. בחג השבועות 2006 הוקרן בערוץ 1 הסרט "באהבה אין חוקים". הסרט מספר את סיפורו של פלייבוי מזדקן (ג'ק ניקר-לסון) שמתאהב באם (דיאן קיטון) של חברו הצעיר (אמנדה פיט). הסרט הוקרן גם בתא שבו היה שליסל. סצנות הסקס בסרט עירערו את שלוותו ושליסל ניפץ את הטלוויזיה. אוהיון: "יצו להכעיס, לא התחשבו בו, הגביהו ווליום וסרט בעייתי. הוא שבר את הטלוויזיה, עבר לבידוד ומשם לאגף התורני בכלא איילון".

באיילון כבר כמעט לא היו לשליסל עניינות משמעות. עד כדי כך, שאחד ממפקרי הכלא סיפר לאחרונה שכלל לא הכיר אותו.

לאומיים שכואב להם מאדץ ישראל, והוא היה שם חריג לחלוטין, על-מגזרי, בודד".

לבר מפעילות נגד ההתנתקות שליסל היה מעורב במחאות נוספות. כשהחלה המחאה בציבור החרדי נגד פאות טבעיות (שנחשבו לא צנועות), שליסל עסק בנושא רבות והטיף נגד פאות אלו. ב-2005, ערב מצעד הגאווה, ביקש מתלמידיו להתפלל ולומר תהילים כדי שמצעד הגאווה לא יתקיים. בערב המצעד עצמו קבע עם עו"ד אוהיון ללכת להתפלל בכיכר ציון בירושלים. אוהיון: "קבענו לדרת לכיכר ציון, לתפילה שתהווה משקל נגד לטומאה שכרוכה במצעד הזה. ישי הגיע למ

היהודי, הייתי אדם מאמין, אבל לא הייתי שומר מצוות. אחרי השיעור ההוא התפתח אצלי שיעור תורה בבית. היום אני אולי אחד האנשים הכי קרובים אליו, ותורה לאל, גם נתן שיעורי תורה בעצמי".

שליסל החל להעביר שיעורי תורה גם במשרדו של עו"ד אוהיון, תוך שהוא מוותר על ארוחות הצהריים שלו בכולל, והשניים מצאו נושאים משותפים נוספים, בעיקר בתחום הפוליטי. עו"ד אוהיון: "הוא היה שונה. הוא בא איתי למשל לעצרות נגד הגירוש מגוש קטיף. אתה לא רואה שם חרדים, אתה רואה אנשים כמוני, דתיים-

"חזרו על הטעויות"

לפני כשש שנים הגיש אדם רוסו, קורבן הדקירה הראשון של שליסל ב-2005, תביעה נגד המשטרה, עיריית ירושלים ושליסל עצמו. עיקר התביעה מתמקד בטענות כלפי המשטרה כי התרשלה בהיערכות למצד. מי שמייצג את רוסו הוא עו"ד אורי גלבוע, בעצמו דיין בדימוס בבית הדין המשמעתי של המשטרה.

עו"ד גלבוע

בשלוש השנים האחרונות הגיע גלבוע לא פעם לבתי המפט והתריע בפני נציגי המשטרה כי המקרה עלול לחזור על עצמו. גלבוע: "הכל חוזר ויותר גרוע, זה לא רק שחזור על הטעויות, אלא הוסיפו נדבך עצום של מחדר. המשטרה נלחמת בי על כל מסמך שאני מבקש כדי להבין מה קרה שם מבחינת ההיערכות, ניסו למנוע מאיתנו את החומר בכל מיני טענות של כיסוי תחת".

לפני שלושה שבועות פורסם הדוח שהוכן במשרד לביטחון פנים על אודות המחדר האחרון. במה הדברים שקרו אז דומים? "החלק הראשון שטעו אז וטעו היום הוא החלק המקדמי, הערכת המצב. כל גוף משטרי ראוי אמור לעשות הערכת מצב של אירוע כזה. גם אצלנו וגם כאן הייתה הסתה ברחוב החרדי, היו צריכים לה-

תייחס לזה בצורה פסיבית, כלומר הגנתית, ואקטיבית, כלומר לקורש מידע. בנושא של ההגנה המיידית, הטעות הראשונה שעשו היא בהערכת עוצמת האיומים שהושמעו מהמגזר החרדי. היה צריך לדאוג לכוחות יותר גדולים ויותר מיומנים. חוץ מזה, היו צריכים לבצע סטרטגיה. עושים את זה אפילו בכיכר רבין. בחרים מסלול שאפשר להגן עליו על ידי זה ששמים מהבוקר מחסומים וכל אדם שנכנס לשטח הסטרטגי נבדק.

"בחלק האקטיבי, המחללים אפילו יותר גדולים. נכון שמסובך להכניס סוכנים סמויים למגזר החרדי. אבל ראית פרסומים, פשקווילים. באירוע האחרון זה היה יותר בולט, הנאשם ששוחרר מהכלא זמן קצר לפני האירוע פירסם, לא בהיחבא ולא בהסתה אלא במקורות שבמודיעין ליגה ז' ניתן היה לראות בקלות ולדעת לזמן אותו לחקירה, לעקוב אחריו. הייתה רשלנות מטורפת שלא מובנת לי".

תגובת המשטרה: "הליך גילוי המסמכים מנוהל תחת פיקוח שיפוט. משטרת ישראל פעלה ותמשיך לפעול בהתאם להחלטת בית המשפט בכל האמור בהעברת מסמכים".

שליסל במצעד הגאווה
בירושלים לפני
חודשיים. "זה מדהים
המחול פה"

לה משהו".
למה הוא דקר שוב?
"הוא ראה שהמחאה מאוד מדולדלת,
הבנתי שהיו שם אולי 20 איש, בוודאי לא
מה שהוא ציפה. אז הוא החליט לדקור. אם
היה שואל רב, כל רב, הוא היה אומר לו
'לא', זו פשוט לא דרכה של תורה".
אחרי שהנערה מתה מפציעה, הרגשת
שיש בו איזושהי חריטה?
"אני אגיד לך משהו, לא שייך לדבר במר
שגים של חרטה, אני אסביר למה. הן אדם
חי בתחושה שהוא הציל אותי ואותך ואת עם
ישראל, ושהוא בעצם הקריב את עצמו כדי
שהרבה מאוד אסונות וגזירות ייחסכו מעם
ישראל, זה מבחינתו. הוא לא יכול להתחרט
על זה. גם היום הוא רואה מאוד את המוות

שליסל השתחרר והתמקם בבית הוריו
ביר-בנימין. שבוע לאחר שחרורו נערכה
לכבודו סעודת ההודיה מול הכותל. אחד
האורחים שם היה פעיל הימין שמואל
מידר (ונג'י), ממקימי עמותת "חננו", המ
ספקת סיוע ליהודים שנעצרו או נאשמו
על רקע פעילות לאומנית. אדם רוסו,
הקורבן הראשון של שליסל, הוא כיום
תומך נלהב של "חננו". והנה לכם צירוף
מקרים שיכול להתחולל רק בישראל.
לאחר הסעודה לקח אוהיון את שלי
סל כמעט כבן חסות. אוהיון: "הוא ניסה
להספיק הרבה. הלכנו לקבר דוד, הלי
כנו לבית הכנסת של רבי יהודה החסיד,
מקום מדהים. הוא ממש נפעם ונתן ברכה
מינהלם לברוך השם. ראית חזרה לחינת"

**לפני המצעד ב-2005
שליסל לא גילה
סימנים של התנהגות
אלימה. להפך. "הוא
איש מאוד מתון בכל
התנהגותו", תיאר
אותו אדם שלמד עימו
בישיבה. "נזהר מאוד
מלפגוע בדיבור רע
כלשהו, הקפיד מאוד
שלא לצער אף אדם.**

הוא התחבר לאסירים עם דומה, כמו
אסיר מחתרת בת-עין שלמה רביר והטרוריס
סט היהודי ג'ק טייטל.
בינתיים משפחתו התנערה ממעשיו.
אוהיון: "כל האחים שלו מתנערים מהמעשים,
מקטן עד גדול, ואפילו לא סובלניים למעשה.
ההורים, אתה יודע, בתחושות חצויות, מצד
אחד מתנערים וכועסים, מצד שני זה הבן והם
כואבים את הכאב של המעשה שלו".
ואשתו?
"אשתו, בניגוד להורים ולמשפחה, לא ביי
קרה אותו בכלל. היא התנערה ממנו לחלוטין
והביעה רצונה להתגרש. היא לא רצתה אותו
בתור גיבנת על הגב שלה, היא לא רצתה יח
סים איתו. לא כולנו עשויים מאותו חומר".
אחד מניסוחי האחר היקר המרטי

אחד מתנערים וכועסים, מצד שני זה הבן והם כואבים את הכאב של המעשה שלו".
ואשתו?

"אשתו, בניגוד להורים ולמשפחה, לא ביקרה אותו בכלל. היא התנערה ממנו לחלוטין והביעה רצונה להתגרש. היא לא רצתה אותו בתור גיבנת על הגב שלה, היא לא רצתה יחסים איתו. לא כולנו עשויים מאותו חומר".
אחד משותפיו למאסר סיפר השבוע: "הוא לקח את הגירושין מאוד קשה. היה מסתובב לבדו לגמרי, לא מדבר עם אף אחד חודשים, בקושי אוכל".

עו"ד אוהיון: "הוא לקח את הגירושין קשה רק מסיבה אחת. הוא אמר לי, 'אשר, אני מרגיש שלימוד התורה שלי לא אותו דבר, כי השלמות של לימודי תורה היא על ידי אדם נשוי. בן אדם שהוא לא נשוי הוא בן אדם חסר מאוד, הוא אפילו לא חצי בן אדם, הוא הרבה פחות מחצי אדם'".

לאן הוא יצא בחופשות מהכלא?
"הוא לא יצא. הוא לא הסכים להגיש שום בקשה לחופשה, שחרור מוקדם, ועדת שליש. אמרתי לו שיש חובת השתדלות, אבל לא הצלחתי לשכנע אותו לעלות לוועדת שליש. אמרתי לו, 'לך להורים שלך, ייתנו לך תנאים של הסגר שאסור לצאת מהבית, לך להורים ותהיה איתם שבת'. הוא לא הסכים אפילו לבקש. הוא אמר לי: אם הקדוש ברוך הוא ירצה, הוא ימצא דרך. אם לא, אני אשב פה".

"אני את שלי עשיתי"

לפני חודשיים, עשור מאז מאסרו, הגיע יום שחרורו של שליטל. "יום לפני השחרור שלו הוא התקשר אליי", מספר עו"ד אוהיון. "אמרתי לו: ישי, לפי החשבון שלי, מחר אתה משתחרר, אז הוא אמר: כן, גם לפי החשבון שלי. אז שאלתי: לא הודיעו לך? הוא ענה שלא. אמרתי לו: גש לקצין נת האסירים, תברר. הוא אמר לי: לא אם טעו או טעו ואני אשאר, אני לא אבקש מהם כלום. זה נובע מסוג של אמונה שאם הקדוש ברוך הוא רוצה, הוא יוציא אותי".

התנהגותו, תיאר אותו אדם שלמד עימו בישיבה. "נזהר מאוד מלפגוע בדיבור רע כלשהו, הקפיד מאוד שלא לצער אף אדם. אף פעם לא ראיתי את ישי כועס או מתרגז. אדם עדין נפש". "פתאום ראיתי איש רץ ודוקר מול העיניים, דקר אנשים בגב", מעיד אדם ששהה ליד שירה בנקי ז"ל. "אחת הנערות הלכה וצחקה, והוא פשוט נעץ לה את כל הסכין בתוך העורך"

הקורבן הראשון של שליטל, הוא כיום תומך נלהב של "חננו". והנה לכם צירוף מקרים שיכול להתחולל רק בישראל. לאחר הסעודה לקח אוהיון את שליטל כמעט כבן חסות. אוהיון: "הוא ניסה להספיק הרבה. הלכנו לקבר דוד, הלכנו לבית הכנסת של רבי יהודה החסיד, מקום מדהים. הוא ממש נפעם ונתן ברכה מיוחדת לכבוד השם. ראית חזרה לחיים".
ידעת שהוא הולך למחאה נגד המצער?
"לא ידעתי שהוא עומד להשתתף במחאה הזו. רק מאוחר יותר הבנתי שאמא שלו שאלה מיד איפה הוא, ואחיו סיפר לה שהוא שמע אותו מדבר בטלפון עם מישור והוא הולך למחאה שם".

שליטל הגיע למצער הגאווה באזור רחוב קרן היסוד בירושלים. ערן צדקיהו, פעיל חברתי שצעד במצעד, נזכר: "פתאום ראיתי איש רץ ודוקר מול העיניים, דקר אנשים בגב. אחת הנערות הלכה וצחקה, והוא פשוט נעץ לה את כל הסכין בתוך העורך".

לנערה הזו קוראים שירה בנקי, היא הייתה רק בת 16 כשמסלול חייה הצטלבל עם מסע הדמים של שליטל. צדקיהו: "זה היה ממש קרוב אליי. הייתי קרוב מאוד לשירה ואחריה הוא דקר בן אדם שהלך כמה צעדים לפניי. זה יכול היה להיות אני בקלות. הוא היה שקט, לא כעס, לא דיבר. זה קרה בשקט ובמהירות. ואז היא קרסה".

בערב המצעד הגיע עו"ד אוהיון לתאו של שליטל. אוהיון: "זה מדהים המחדל פה. כשהוא היה אסיר קרה פעמיים שבוע לפני המצעד הוציאו אותו מהתא ושמו אותו בבידוד שבוע, כדי שלא יהיה לו שום קשר לעולם החיצון. כאילו שיש לו גרודים להפיל בחוץ. ומה קרה אחרי שהשתחרר? כלום? הרי בקלות אפשר היה לזמן אותו לחקירה, לעקוב אחריו, ידעו איפה הוא ישן".

מה הוא אמר לך כשהגעתי אליו למעצר?
"הדבר הראשון שהוא אמר לי: אשר, אומרים שמישהי בסכנת חיים, זה לא נכון, אני צודק? אמרתי לו: זה נכון, גם אני שמעתי. אז הוא אמר לי: אז בוא נתפלל עליה, אשר. אני את שלי עשיתי, אבל לא צריך שיקרה

אחרי שהנערה מתה מפציעה, הרגשת שיש בו איזושהי חרטה?
"אני אניד לך משהו, לא שייך לדבר במור שגים של חרטה, אני אסביר למה. הבן אדם חי בתחושה שהוא הציל אותי ואותך ואת עם ישראל, ושהוא בעצם הקריב את עצמו כדי שהרבה מאוד אסונות וגזירות ייחסכו מעם ישראל, זה מבחינתו. הוא לא יכול להתחרט על זה. גם היום הוא כואב מאוד את המוות שלה, הוא לא התכוון שהיא תמות, זה ברור, אבל הוא אומר, 'תראה איך הקדוש ברוך הוא לקח את זה לשם, יכול להיות שזה כבר לא בידי'. זאת אומרת גם היום, עם כל הכאב, והוא באמת לא התכוון שהיא תמות, הוא לא מתחרט, מכיוון שהוא משוכנע ומראה בלי סוף סימנים שאם לא היה עושה את המעשה הזה, הרבה מאוד אסונות היו ניתכים על עם ישראל והוא לא היה יכול לשבת מהצד".
amir-sh@yedioth.co.il

תגובות

● **אפרים הולצברג** מסר בתגובה: "ביקרתי בבתי חולים למצורעים ולחולי נפש, ומעולם לא הייתי מאוכזב כמו שיש איכזב אותי, חשבת שהוא בחר בקו אחר, חדש".

אתה לא חושש שאולי הסעודה שנערכה לכבודו עוררה אותך?

"לא, לא, לא, כל מי שהכיר אותו אמר לו: צא מזה, חדש מעיני, גם בסעודה. אמרתי לו: לך תמצא לך אישה טובה, תתחיל חיים חדשים. לא חשבת שיעשה דבר כזה".

● **שמואל מידד** (ונגי) אישר שהשתתף בסעודת ההודיה, אך מסר כי איננו מעוניין להגיב.